



J. P. Mynsters prædiken på 13. søndag efter trinitatis

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

25. august 1850

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Lukasevangeliet kapitel 10, vers 23-37

- 1 Du, som selv er Kierlighed, Alles Fader, o Gud! I det du skabte os i dit Billede, indplantede du ogsaa Kierligheden i vore Hierter, at den skulde drage os til dig, og drage os til hverandre. Ikke ene skulle vi vandre gennem Verden, ikke ene skulle vi komme til dit Rige, men førte af Andre og førende Andre skulle vi
- 5 nærme os det Kierlighedens Hiem, hvor vi fuldeligen skulle forenes, og du skal være Alt i Alle. Hielp os derfor, o Gud! At vi maae tvinge Egennytte og Hovmod, og bevare Mildhed og Barmhiertighed, Ømhed og Trofasthed, at vi maae leve, Enhver med sin Næste, som det er din Villie, og gennem dette Livs Prøvelser modnes med hverandre til den Fuldkommenhed, den Salighed, hvortil
- 10 du har bestemt os! Amen.

Evangelium: Luk. 10, 23-37.

- 15 Har du hørt, min Tilhører! Det Spørgsmaal, hvilket den Lovkyndige forelagde Herre: Hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv? Det er ikke et af de Spørgsmaal, hvis Besvarelse kun er magtpaaliggende for de Enkelte, der ønske at forøge deres Kundskab, ikke et Spørgsmaal, som vi kunne lade hen staae uafgiort, men det trænger sig frem af ethvert eftertænksomt Menneskes
- 20 Inderste, det alvorlige Spørgsmaal: Hvad skal jeg gjøre, jeg, som her vandrer i et forfængeligt og forgængeligt Liv, hvor tusinde Blendværk gøgle forbi mit Øie, der idelig undvige mig, i det jeg vil gribe dem, ikke tilfredsstille mig, dersom jeg endog mener at holde dem fast, jeg, som ikke har Noget paa Jorden, jeg kunde kalde min Eiendom, ja som selv er Forkrænelighedens Bytte; jeg, hvis Inderste
- 25 dog tørster efter det Faste og Blivende, higer efter det Sted, hvor Foden kan

finde Hvile, hvor den trætte Vinge kan standse sin ængstelige Flugt: hvaf skal jeg gøre, at jeg kan arve et evigt Liv?

- 30 Nei, det Spørgsmaal vil aldrig tie; jeg har maaskee mangen Gang villet tvinge det, villet overdøve det ved Verdens Larm, men det trænger sig stedse frem paany, stærkere og stærkere, vil ikke hvile, før det finder sit Svar. Hvor skal jeg høre det?

- 35 O du, hvem de Viseste og Bedste kaldte deres Mester, deres Lærer og Veileder! Saavidt som du er Veien og Sandheden og Livet, maa du have Svaret paa hiint Spørgsmaal, i hvilket dog tilsidst al Spørgen og Forsken samler sig; du, som kaldte til dig dem Alle, der søge Hvile for deres Siele, siig mig det, hvad jeg skal gøre, at jeg kan arve et evigt Liv.

40

Vi have hørt Herrens Svar. Han viser hen til Loven, men til den Lov, af hvilken ikke et Bogstav eller en Tøddel skal forgaae, indtil det skeer altsammen, den Lov, som ikke bestaaer af enkelte Sætninger og Anordninger, som ikke nøies med Pharisaernes og de Skrivtkloges Retfærdighed, ikke med en tvungen Lydighed,
45 end ikke med den ubrødelige Retskaffenhed, som gaaer sin lige Vei, og hverken seer til Høire eller til Venstre, som ærer Lovens Bud, men hverken elsker Den, der har givet Loven, eller dem, for hvis Skyld Loven er given.

- Det er Kierlighedens Lov, som samler alle sine Bud i dette: Du skal elske Herren
50 din Gud af dit ganske Hierte, og af din ganske Siel, og af din ganske Styrke, og din Næste som dig selv. Den Lov var Verdens Frelser ikke kommen for at opløse, men at fuldkomme; gjør dette, siger han om denne Lov, saa skal du leve!

- Ja, "gør dette"! Men --- siger maaskee Nogen --- hvo har gjort det? Hvo tør sige,
55 at han har elsket Gud af sit ganske Hierte og af sin ganske Siel og af al sin Styrke, og elsket sin Næste som sig selv? Dersom da det evige Liv kun vorder dem til Deel, som have opfyldt Loven, hvo kunde da blive frelst?

- Defor have vi ogsaa et andet Svar fra Frelserens Læbe: "Sandelig, sandelig siger
60 jeg Eder, hvo som troer paa mig, har et evigt Liv"; derfor siger han: "Kan du troe, skal du see Guds Herlighed". Visseligen vide ogsaa vi, at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gierninger, men ved Jesu Christi Tro; men er det da muligt, at Troen, den sande, levendegjørende og saliggjørende Tro, kan fremkomme i et Hierte, som er urørt af Kierligheden? Og er det muligt, at den

sande Tro kan være i et Hierte, og ikke være virksom i Kierlighed?

Alt hernede er ufuldkomment, Troen saavel som Kierligheden, og begge skulle
voxe i hellig Forening. Men saavist som, efter Apostelens Ord, Den, som ikke
70 elsker, ikke kiender Gud, thi Gud er Kierlighed, saa vist er det kun det kierlige
Hierte, der kan arve det evige Liv.

Et kierligt Hierte --- er da dette virkelig det Høieste, Bedste, Saligste? Der ere dog
Mange, der næsten kun ansee Kierlighedens Bevægelser som Ungdoms-
75 Drømme, næsten undsee sig derved for sig og Andre, thi, sige de, Kierligheden
gør svag og blød, den har mange Smerter, og det er jo disse Tiders Løsen, at
Den, der vil virke med Kraft og Fasthed, maa kunne hærde sit Hierte, maa lære
at staae alene, og for Alting bevare sin Selvstændighed.

80 Ja visseligen har Kierligheden mange Smerter; hvo har ikke følt det? Og dog er
det den christelige Lære, at Kierligheden er Lovens Fylde, dens Hovedsum, dens
Fuldkommelse. Men naar vi saa ofte see, hvad det kierlige Hierte maa lide i
Verden, og at de, der kun elske sig selv, ere befriede fra alle disse Smerter, da
trænger ofte det Spørgsmaal sig frem:

85

Er det godt at have et kierligt Hierte?

Maatte vor Overveielse bestyrke vor Indsigt, at Loven er hellig, og Budet helligt
90 og retfærdigt og godt!

Det kierlige Hierte paalægger et Menneske mange Opoffrelser, mange
Besværligheder, for hvilke Den er fritagen, hvis Hierte er anderledes. Derfor er
det, at Mange ligesom ret beflitte sig paa at danne deres Hierte anderledes, thi
95 Alt, hvad vi foretage, tale eller handle, give eller lide, for Andres Skyld, er jo
ligesaa mange Tab for det sandselige, egennyttige Menneske.

Da Præsten og Leviten gik ham forbi, som var falden blandt Røvere, som laae
der plyndret, ilde slagen, ikke istand til at hielpe sig selv, kunne vi ikke forestille
100 os, at de slet ingen Medlidenhed skulde have følt med den Ulykkelige. Alt for
dybt har Gud indplantet Medlidenheden i Menneskenes Hierter, til at Nogen
skulde kunne see en saadan Jammer uden al Følelse, uden at ønske den
Ulykkelige hiulpen.

Men hvorfor hialp de dog ikke, men gik forbi, og lode ham ligge i hans Elendighed? Fordi de skyede Besværligheden ved at hielpe. Thi maatte ikke Samaritanen, som ei vilde tvinge sit kierlige Hiertes Drivt, standse sin Reise, tøve paa det samme Sted, hvor Røverne havde efterladt deres blodige Spor?

Maatte han ikke med Besværlighed pleie den Saarede, med Besværlighed føre ham til Herberget, og, istedenfor at erholde Betaling for sin Reise, som drage forbi, og lode den Ulykkelige i den Tilstand, hvori de fandt ham! Og saaledes er det jo med alle de Gierninger, hvortil et kierligt Hierte tilskynder.

Hvo kan mætte de Hungrige, klæde de Nøgne, antage sig de Forladte, besøge de Syge, uden at dette koster ham Tiid og Omhu, maaskee mangen svær Opoffrelse? Og naar Nogen dog bringer disse Offere, da ere der Mange, som maaskee vel med Munden prise den gode Gierning, men hos sig selv neppe vide, om de skulle tælle ham til de Forstandige; thi, sandt nok, han kunde have været befriet fra det altsammen, dersom han ikke havde havt det kierlige Hierte i sit Bryst.

Kierlighedens Omhu og Besvær er ingenlunde indskrænket til det Legemlige alene. Var det ikke Medynk, Jesus følte, da han saae Folkets Mængde omkring sig, at de vare som Faar, der ikke have Hyrde, da han derfor drog omkring og lærte, og prædikede Evangelium for de Fattige? Var det ikke det kierlige Hierte, der fyldte hans Øie med Taarer, da han saae ud over Jerusalem, og vidste, hvad der samlede sig over den, fordi dens Børn ikke vilde kiende, hvad der tiente til deres Fred? Da han saae ud over den vide Verden, og det kunde siges om ham, at han bar Verdens Synd?

Og bragte han ikke derfor det kostbareste Offer, der kunde bringes? Der er ingen skønnere, fuldkomnere Aabenbarelse af Kierligheden, end den, Apostelen fremstiller i de saa ofte gientagne Ord: Christus Jesus, da han var i Guds Skikkelse, brugte han ikke det at være Gud liig for at røve til sig, men han fornedrede sig selv, tog en Tieners Skikkelse paa, og blev lydig indtil Døden, ja indtil Korsets Død; Intet for sig selv, men Alt for Andre.

Da hans Apostler droge ud efter hans Befaling, antog de sig vel allevegne de Syge og Fattige; dog var dette ikke deres fornemste Ærinde; Guld og Sølv havde de ikke, men i Jesu Christi Navn bragte de Lyset til dem, der sadde i Dødens

145 Mørkes Skygger, Opreisning til de Faldne, Lægedom til sønderknuse Hierter,
lode de det evige Livs Morgenrøde straale over de Dødeliges Lande.

Vi vide, hvad de maatte taale derfor; indtil denne Time, siger Paulus, lide vi
baade Hunger og Tørst, ere nøgne, saae Mundslag, have intet vist Sted,
overskioldte, forfulgte, bespottede, ere vi blevne som Udskud i Verden, Alles
150 Skovisk indtil nu. Jeg døer dagligen, siger han, dagligen svævede det dræbende
Sværd over hans Hoved, indtil det omsider traf. Og hvor Mange have ikke siden
havt Andeel i de samme Lidelser, fordi de, i større eller mindre Kredse, vilde
have Andeel i den samme Tieneste, opoffrende sig selv for Sandheds og
Retfærdigheds Skyld, fordi det græmmede dem at see Menneskene vandre i
155 Forbindelse, at see Orden og Ret traadt under Fødder, fordi de elskede Gud og
Mennesker, og ikke vilde, at det Gode, som var vundet, skulde tabes, og det
Gode, som var i Begreb med at fremspire, skulde nedtrædes.

For alt det havde de kunnet være befriede, dersom de havde haft deres Viisdom,
160 som siger: "Hvad vedkommer det os? Det er forgieves at kæmpe mod
Strømmen; Menneskene ville ikke have det bedre, hvorfor skulle vi da opoffre
os for at straffe dem det bedre? Verden vil bedrages, saa lad den blive bedragen".

165 Og dersom vi endda kunde see vor Møies trøsterige Frugt; men hvor ofte vide vi
ikke at hielpe, hvor ofte vide vi ikke at hielpe, hvor ofte er Alt forgieves, hvad vi
begynde. Derved har det kierlige Hierte sine egne bittre og dybe Sorger, som de
ikke kiende, hvis Hierte er anderledes dannet. Bærer hverandres Byrde! Dette er
Christi Lov, thi det er Kierlighedens Lov. Ak! Og naar vi da saa ofte vel kunne
170 tage den samme Byrde paa, men ikke lette den for de Andre, naar Jammeren er
for vore Øine, den fulde Følelse deraf i vore Hierter, og vi derved kun desto
mere føle vor Afmagt, naar Villien brænder i os at kunne skaffe vore Brødre et
timeligt, et aandeligt Gode, og vore Bestræbelser kun vorde unyttige Ønsker,
frugtesløse Forsøg!

175 Alle Mennesker føle ikke, hvad det kierlige Hierte føler, som selv straffer, naar
det maa straffe, selv savner, naar det maa negte, som ikke vredes, men sørger,
naar det lønnes med Utaknemmelighed; alle Mennesker føle ikke, hvad det
kierlige Hierte føler, naar det mangel Gang finder sig saa ene og forladt i
180 Verden, ikke elsket med den Varme, hvormed det elsker, naar det ikke nøies
med sig selv, og dog udenfor sig ingen Gienlyd fornemmer.

Alle Mennesker føle ikke, hvad det kierlige Hierte føler, naar Adskillelsens Time
185 slaaer, og følge vi det ud iblandt Gravene, da ville vi ikke komme de dybe Saar til
atter at bløde, ikke skildre, hvad vi saa ofte saae, men ogsaa der vender det
Spørgsmaal tilbage; Er det godt at have et kierligt Hierte?

Men have vi da sagt alt dette for at prise dem, der tidligen søge at hærde sig mod
190 alle Kierlighedens Sorger, og hvis første Lov er den: Du skal elske dig selv, søge
dit Velfærd, og ikke lade dit Sinds Ro forstyrre ved at binde dig til, hvad der ikke
staaer i din Magt, ved at gjøre dig afhængig af Andre? Tværtimod haabede vi i
enhver Tilhørers Hierte at fremkalde det Svar: Nei, dette Hierte skal ingen
Viisdom rive ud af mit Bryst; det er dog min bedste Riigdom, det, der giver mit
195 Liv det skønneste Værd, det var Kilden til mange Smerter, men ogsaa til salige
Glæder; Verden vilde være mig øde og tom, dersom ikke Kierlighedens Lys og
Varme indenfra straaede ud derover.

Vel kræver Kierligheden sine Offre – var det da bedre, dersom den ingen
200 krævede? Var det virkelig Kierlighed, dersom den kunde øves uden at fornægte
sig selv? En Apostel har sagt det mærkværdige Ord: Dette er Kierlighed til Gud,
at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære. Apostelen vidste det saa godt,
som vi, hvor haard en Striid vi ofte have med Verdens og os selv, i det vi beflitte
os paa at holde Guds Bud, og naar han dog siger, at Guds Bud ere ikke svære.

205 Apostelen vidste det saa godt, som vi, hvor haard en Striid vi ofte have med
Verden og os selv, i det vi beflitte os paa at holde Guds Bud, og naar han dog
siger, at Guds Bud ere ikke svære, da mener han, at det dog er langt lettere at
tjene Gud, end Verden og sine egne selvkierlige Begiærninger. Thi er da et Liv i
210 Gierrighedens eller Forfængelighedens eller Vellystens Tieneste lettere, end det,
der leves i Kierlighed til Gud og Mennesker? Er Mennesket sig selv en mild
Herre, naar han har afkastet al Kierlighedens Tvang, og lader hver Lidenskab frit
raade?

215 Vel synes deres Liv undertiden saa let, uden Sorger og Plager, men Livets bedste,
saligste Glæde kiende de dog ikke, og der er dog i deres Inderste, en Orm, som
ikke vil døe, og den nager stærkere eller svagere, en Ild, som ikke vil slukkes, og
den blusser stundom op, og gjør bittre Smerter.

220 Hvis endog hine Tvende, som efter vort Evangeliums Fortælling hastede den

Ulykkelige forbi, droge i noget Ærinde af det Slags, som paa Jorden kaldes saa vigtige; dersom endog deres iilsomme Vandring, som ingen Menneskelighedens Følelse kunde standse, har bragt deres Forehavende til et heldigt Udfald: mon
225 der dog ikke maa have været en Braad i deres Hierte, naar de tænke tilbage paa det sørgelige Syn, de havde seet paa Veien, og derpaa, at de gik forbi uden at hielpe?

Naar derimod Samaritanen vendte tilbage til Herberget, og fandt den
230 Ulykkelige frelst, da, om han endog ikke har regnet sig det til Fortieneste, om han endog i sit kierlige Sind ikke har forstaaet, at man kunde gaae forbi, dog har han takket Gud, som første ham derhen i den beleilige Stund, og følt reen og ædel Glæde ved Tanken om, at det ogsaa havde været ham forundt at bringe Hielp og frelse den Forladte.

235 Det er stedse Selvsygens Tilflugt mod alle Kierlighedens Tilskyndelser, at der dog Intet kommer ud deraf, at Nøden voxer, jo mere der tilbydes Hielp, at alle Bække løbe i Havet, og det dog ikke vender fuldt.

240 O, men seer omkring Eder, og siger Eder da, om Barmhiertighedens milde Gierning har været uden Frugt. Vi vide det vel, at der stedse vil være Nød paa Jorden, som Mennesker ikke kunne afhielp, vide ogsaa, at der er Anvendelse for Apostelens Ord, at dersom Nogen ikke vil arbeide, bør han heller ikke have Føden; men naar der dog er Tilflugt for den Syge og Forladte, naar Enker og
245 Faderløse finde Hielp og Trøst, da er det, fordi Gud har nedlagt Kierligheden i Menneskets Hierte, og fordi Christi Evangelium saa mildt befrugter den ædle Spire.

Og tænke vi paa de høiere Velgierninger, paa det, som hører til Sielens Frelse, var
250 det da forgieves, at Christus elskede os og gav sig selv hen for os? Forgieves, og hans Apostler, som Paulus siger, opfyldte, hvad der fattedes i Christi Trængsler; forgieves, at alle Sandhedens og Retfærdighedens Vidner have under alle Tidernes Omskiftninger, ogsaa da, naar Alt syntes at true med Fald og Undergang, bevaret, hvad de formaaede at frelse, have forberedt bedre Tider,
255 saa at der stedse blev en Levning tilbage, hvortil Velsignelsen atter kunde knytte sig?

Men vi tale ikke blot om enkelte skønne Gierninger, om enkelte store Opoffrelser; vi tale om det kierlige Hierte, som aabenbarer sig i Livets hele

Gang, i de daglige Omgivelser, som altid yttre sig i mild Deeltagelse, i
Fredssommelighed og Forsonlighed, i òm og trofast Bistand under alle Livets
Skibner, som bringer de smaa Opoffrelser med de store, forskiønner de gode og
mildner de onde Dage, som derfor finder og bevarer Gienkierlighed, og stedse
265 fastere forener de Forbundne.

Vel har Kierligheden ogsaa der sine dybe Sorger, men sandeligen ogsaa sine rene,
salige Glæder, og Kierligheden lærer os dog ikke blot at græde med de Grædende,
men ogsaa at glæde os med de Glade. Hvad er det glimrende Huses Pragt, hvad
270 er dets Rigdom, dersom endog alle Lader og alle Kieldere ere fulde, naar
Kierligheden ikke boer derinde? O, i et fredeligt Hiems Skiød, der ville vi spørge
Mand og Hustru, spørge Fader og Moder, Søn og Datter, Broder og Søster, om
det er godt at have et kierligt Hierte.

275 Og Kierlighedens Lov forener ikke blot Mennesker med Mennesker, den
forener ogsaa Mennesket med Gud, med det evige Væsen, af hvem al
Faderlighed kaldes i Himmelen og paa Jorden. Dersom, siger Apostelen
Johannes, dersom Nogen ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan
han elske Gud, som han ikke har seet?

280 Men paa den anden Side, hvor det kierlige Hierte er, som ikke kan nøies med sig
selv alene, men vil og maa leve i og med Andre, hvorledes skulde det ikke hæve
sig til Kierlighedens Væld, til Ham, i hvem vi leve, røres og ere? Thi Gud er
Kierlighed, og hvo som bliver i Kierlighed, bliver i Gud, og Gud i ham. Hvo
285 som elsker Gud af sit ganske Hierte, seer ham alle vegne, og enhver god Gave,
enhver mild Livets Glæde udvider hans Inderste i Tak og Priis til Ham, som her
lader os hvile i sit Samfund, og skienker os en Forudfølelse af, hvad der bier os i
Kierlighedens Hiem; og i enhver Tilskikkelse bøier han sig under den
Almægtige, som ogsaa er den alene Vise, den Retfærdige, men ogsaa den
290 Barmhiertige, og haaber paa hans Frelse, thi som en Fader forbarmer sig over
Børn, forbarmer Herren sig over dem, som ham frygte.

I dette Sind, hvorved Hiertet alene vorder fast, fast til at giøre Guds Villie, fast
til at troe paa ham i alle Prøver, udbrød David: Herre, jeg har dig hiertelig kier,
295 du min Styrke; Herre, min Klippe, min Borg, min Frelser, min Gud, min Trøst,
paa hvem jeg forlader mig, mit Skiold og min Beskiermelse.

Vi tale om Kierlighedens Fred, Glæde og Salighed, og, Medchristne! Kunne vi

300 da forglemme, hvad vi fandt i vor Herres og Frelseres Samfund? “Salige de Øine, som see det, I see!” sagde han til sine Disciple, og sikkert fandt hans Ord Gienlyd i deres Inderste, som havde levet de salige Dage, da de saae, hvad mange Propheter og Konger begierede at see.

305 Og skulde det ikke ogsaa finde Gienlyd i vort Inderste, vi, som vel ikke have seet ham, men dog elske ham, og fryde os med uudsigelig og forherliget Glæde? Men Ingen kan optages i Frelserens Samfund, Ingen kan sætte sig ved hans Fødder, Ingen hviler ved hans Bryst, uden Den, som bringer et kierligt Hierte med.

310 Hvad der ellers kan drage os til ham forener os dog ikke tilfulde med ham. Forstandens Overveielse, Betragtningen af hans Herlighed, som den aabenbarede sig i hans Gierninger, og i hans Opstandelse, selv Trangen til en Viisdom fra Gud, kan dog indvikle os i Tvivl, kan dog lade det Spørgsmaal tilbage, om vi skulle søge en Anden; men kun det kierlige Hierte føler tilfulde, 315 hvad der er givet os i ham, føler tilfulde den Kierlighed, i hvilken han kom, i hvilken han søgte det Fortabte, i hvilken han gav sig selv hen for os; og hvo der saaledes fandt ham, kan aldrig slippe ham, aldrig undvære ham, aldrig for hans Kierlighed finde nogen Erstatning i Himmelen eller paa Jorden, thi selv Faderens Kierlighed er os først tilfulde aabenbaret, tilsikkert, udgydt i vore 320 Hierter ved den Eenbaarne, som var i Faderens Skiød, og som fornedrede sig selv, for at hver Den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.

Men fra Hans Kors lyder det da ogsaa til os: Det samme Sind være i Eder, som 325 og var i Christo Jesu.

Vi have prædiket Kierlighedens Evangelium, eller rettere, vor Herre og Mester har atter prædiket det for os. Lovet være hans Navn, at han saa idelig søger at samle, forsone og forlige, medens Verden adskiller og forbittre. Ere ikke i 330 Særdeleshed disse Tider saadanne, at det synes, som maatte alle Baand briste, der sammenholdt Næste med Næste, sammenholdt Folkene paa Jorden, og sammenholdt dem med Gud i Himmelen, som skulde Kierlighedens Stemme ingen Indgang mere finde, men Tvedragtens fortærende Flamme stedse vildere rase; have vi jo endog hørt de forfærdelige Ord, der synes som en Røst fra 335 Helvedes Afgrund: “Vi have længe nok elsket, nu er det Tiid at hade”.

Ak ja vel staaer nu Folk imod Folk, Broder imod Broder, ogsaa vort Folk blev jo

340 nødsaget til at forsvare sin gode Ret, næsten sin Tilværelse, og maatte og burde
opbyde al sin Kraft mod Vold og Troløshed. Men i det vi turde og burde
anraabe den Almægtige om Beskiærmelse for vore Fædres Land, om Seier for de
retfærdige Vaaben, og takke ham, naar han forundte den, da skulle vi dog aldrig
glemme, at Stridens Maal er Fred, og haabe, og beflitte os paa, at hvad Verdens
Aand adskilte, skal Guds Aand atter samle i Eendragtighed og Fred.

345 Thi vel har Gud bestemt Folkene forordnede Tider og visse Grændser for deres
Bolig, og i Guds store Rige skal og maa der være en Mangfoldighed af
Tungemaal og Anordninger og Skikke; men dog skal det aldrig glemmes, at Gud
har gjort, at al Menneskens Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod,
350 og Verdens Frelser kom i sin Kierlighed for at forlige de Adskilte, og nedbryde
Adskillelsens Mellemvæg.

Hvor skønt sigter Herren hertil ogsaa i vort Evangelium! Han fremstiller Den,
der ilede til for at hielpe, redde den Forladte, den Fremmede, thi han var dog
355 hans Næste. Og Denne, som gjorde Barmhiertighed --- hører det, I Jøder i Eders
Bitterhed og Hovmod! --- Denne var en Samaritan. Saa gaa du hen og gør
ligesaa! I samme Aand sagde Apostelen: Her er ikke Jøde eller Græker, her er
ikke Træl eller Fri, her er ikke Mand eller Kvinde; thi I ere Alle Een i Christo
Jesu.

360 Saaledes oprettede Herren Forligelsens Ord iblandt os, og os, som skulle
prædike hans Ord, gav han Forligelsens Tieneste.

Den give han os Kraft til utrættet at fuldbringe, og hans Aand virke med hans
365 Ord til under al Verdens Tvedragt at overbevise Menneskene om, at det er godt
og saligt at bevare et kierligt Hierte! Amen.

Kilde

370 Manuskript taget fra Prædikener holdte i Aarene 1846 til 1852 af Dr. J. P. Mynster, Biskop over Siellands
Stift, Kongelig Confessionarius. Sommer-Halvaaret. Anden Udgave. Kiøbenhavn. Gyldendalske
Boghandlings Forlag. Thieles Bogtrykkerie. 1854. efter aftale med udgiveren.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

375 13. søndag efter trinitatis, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener
fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-pa-13-sondag-efter-trinitatis>

380

385

390

395

400

405

410

415